

Hồi 16

Bách Hợp Hương Cên

Lúc ấy góc bên phía đông, người đứng đầu của bọn bịt mặt nạ bỗng tiến lên một bước, quát hỏi tiếp:

- Bằng hữu có hiểu quy củ của giang hồ hay không?

Hoa Vân Biểu chợt động linh cơ, vội thò tay vào trong người móc ra một vật đưa cho người nọ xem, nói:

- Tại hạ có tín vật này, xin các hạ vào thông báo cho.

Tín vật mà Hoa Vân Biểu đưa ra đó không phải lạ lùng gì mà chính là chiếc khăn lụa trắng mà ngày nọ ở hậu viện Thái Bình cung chàng đã ngẫu nhiên lượm được.

Chiếc khăn lụa trắng thoang thoảng mùi hương này mà ngày nọ khi Ngọc Kiếm Lệnh Chủ bỏ đi đã đánh rơi lại.

Hoa Vân Biểu lượm lên xem, vì nhất thời hiểu kỳ, chàng không đành vứt đi, chỉ định lúc nào rỗi rảnh sẽ lấy ra xem tiếp. Sau vì quá nhiều sự việc dồn dập xảy tới, nên chàng sớm quên bẵng mất việc đó. Cho tới hiện tại, tuy chàng biết rõ chiếc khăn đó bằng lụa trắng, nhưng bên trên có được thêu dệt gì không, thì chàng vẫn không hề hay biết.

Hiện giờ sở dĩ chàng hành động như trên cũng là theo phương pháp đã đối phó với Hiệp Điệp, nghĩa là cố kéo dài thời gian rồi tùy cơ ứng biến.

Nhưng dù sao lần này chàng cũng cảm thấy có rất nhiều hy vọng.

Tại sao lại có sự lạ lùng như trên?

Điều đó không có gì đáng lấy làm lạ cả, vì chàng thầm nghĩ: "trong đương kim võ lâm hiện tại, Huyết Kiếm Ma Đế không những là một vị Thiên vương sát tinh trong Hắc đạo, và Hiệp Điệp Liễu Trung Bình ba năm trước đây đã cam chịu đầu giặc làm môn hạ bên ngoài của Ma cung, mà cho đến bây giờ vẫn chưa được hân hạnh vào Ma cung yết kiến Ma đế một lần nào. Xem như vậy, đủ biết Huyết Kiếm Ma đế oai vọng lớn lao đến thế nào? Thủ lĩnh đã như vậy, thì một tay chân đắc lực như Ngọc Kiếm Lệnh Chủ ắt không phải là một nhân vật tầm

thường. Và trong võ lâm, phàm các nhân vật nổi danh, thì không một ai là không có tín phù riêng.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ cũng không ngoài trường hợp trên. Chiếc khăn lụa trắng này không nhất định là tín phù của vị Ngọc Kiếm Lệnh Chủ ấy, nhưng rất có thể trên mặt chiếc khăn thêu dệt ẩn ký đồng dạng với tín phù. Chỉ cần như thế cũng gọi là đủ để đối phương tin tưởng rồi.

Vì vậy, khi Hoa Vân Biểu đưa chiếc khăn ấy ra, trong lòng chàng thầm cầu mong một việc, là hy vọng trên mặt chiếc khăn ấy có thêu một tín hiệu gì đặc biệt, chứ đừng có giống như những chiếc khăn lụa trắng bình thường khác.

Người bịt mặt nọ vội tra kiếm vào vỏ, tiến lên mấy bước đỡ lấy chiếc khăn ấy, rồi tiến tới dưới ánh đèn lò mờ, chăm chú quan sát.

Sau cùng, y tiến tới trước mặt Hoa Vân Biểu gật đầu nói:

- Được rồi, các hạ hãy đợi chờ ở nơi đây.

Khi người bịt mặt nọ quan sát chiếc khăn liền quay lưng về phía Hoa Vân Biểu. Vì vậy, chàng chỉ có thể suy đoán được hai điều sau:

Chiếc khăn tay đó không phải chỉ bằng một miếng lụa trắng bình thường, mà trên đó thể nào cũng có thêu dệt một phù hiệu gì? Điều thứ hai, người bịt mặt nọ nhất định đối với phù hiệu trên chiếc khăn ấy không am tường rõ ràng. Vì vậy y không lộ ra một chút vẻ gì tôn kính với Hoa Vân Biểu cả, mà sở dĩ y ung chịu vào thông báo, bất quá là y không dám hành động hồ đồ để đắc tội với Hoa Vân Biểu, gây sự phiền phức vào thân.

Lúc này Hoa Vân Biểu chỉ mong sao chiếc khăn tay nọ là một tín vật mà bọn người này có thể nhận ra được là của Ngọc Kiếm Lệnh Chủ, dưới trướng Huyết Kiếm Ma Đế thôi.

Nếu không như thế, thì sự việc sẽ rắc rối, phiền phức không thể tưởng tượng được.

Chỉ giây lát sau, trong lúc Hoa Vân Biểu đang đứng lặng người suy nghĩ, thì bỗng trong viện sáng trưng. Một cánh cửa thứ hai của trang viện bỗng có hai chiếc đèn lồng lục giác bằng đoạn xuất hiện.

Người cầm hai chiếc đèn đó là hai cánh tay thon nhỏ, trắng nõn như ngọc ngà.

Hoa Vân Biểu vội ngẩng mặt lên nhìn, thì thấy đó là hai tỷ nữ rất xinh đẹp, mình mặc cung trang màu tía, lưng có kết giải lụa mỏng hồ điệp...

Hai tỷ nữ bước ra tiền viện, bỗng đứng dạt sang hai bên. Liền lúc đó, nhân vật cầm kiếm đem chiếc khăn vào thông báo đã bước ra.

Nhưng lần này y rất cung kính, khom mình nói:

- Phụng lệnh dụ của giáo chủ, xin nghênh bái sứ giả của Huyết Kiếm cung.

Hoa Vân Biểu thở phào một cái nhẹ nhõm. Tuy nhiên chàng lại bỗng biến thành một vị sứ giả.

Chàng cố làm ra vẻ thần nhiên, thung thảng cất bước, mặt ngẩng lên trời, tay chấp sau lưng ung dung bước theo hai tỳ nữ nọ vào trong hậu viện.

Hoa Vân Biểu vừa đi vừa nghĩ bụng:

"Tên nọ vừa xưng hô là giáo chủ, không hiểu là vị giáo chủ của giáo phái nào thế? Không hiểu sau khi gặp gỡ, ta nên đối đáp như thế nào để không để lộ chân tướng? Ô, thôi được, cứ đành nhắm mắt theo chân vậy, tới lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến, chứ biết làm sao hơn".

Khi bước vào tới đệ tam trong viện, khi ngẩng mặt lên nhìn, Hoa Vân Biểu mới vỡ lẽ.

Thì ra đó chẳng phải là giáo phái nào khác lạ mà chính là Áo Ảnh giáo.

Lúc ấy trong viện đèn đuốc sáng trưng, nhất là bên mé cửa phía đông có rất đông đảo nam thanh nữ tú tụ họp ồn ào.

Một mỹ phụ áo tía tuổi ngoài ba mươi, đã đứng chờ sẵn ở trước cửa điện. Tóc mây thiếu phụ bay phất phơ trước gió, hai má như hoa đào, mặt chứa đầy vẻ xuân tình, tuy gương mặt không thể gọi được là hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng thân hình của nàng uyển chuyển với những đường nét thật quyến rũ, hiếm thấy trên thế gian, nhất là khóe thu ba đong đưa lấp lánh gợi tình, khiến ai nhìn thấy cũng phải bồi hồi rung cảm.

Hoa Vân Biểu ngậm hít một hơi chân khí, rồi chậm rãi bước tới. Mỹ phụ áo tía tiến lên nghênh đón, nghiêng mình, mỉm cười nói:

- Đường Điệp Phong cung kính nghênh tiếp đại giá của sứ giả.

Hoa Vân Biểu nghĩ bụng:

"Thì ra đây là giáo chủ của Áo Ảnh giáo danh tiếng đã lừng lẫy khắp võ lâm, Âm Dương La Sát Đường Điệp Phong. Nhưng có một điều kỳ quái, y thị đường đường là một giáo chủ của một môn phái, sao đối với một vị sứ giả mà cũng tỏ vẻ cung kính đến thế?"

Nghĩ đoạn, chàng cũng vội chấp tay hoàn lễ, đáp:

- Không dám.

Âm Dương La Sát cười tươi như hoa nở, hỏi:

- Dám hỏi ngài xung hô ra sao?

Hoa Vân Biểu cố làm ra vẻ già nua chậm rãi đáp:

- Lão hủ là Tôn Tử Hư.

Âm Dương La Sát đôi mắt sáng lấp lánh hơi chớp mấy cái rồi nghiêng mình nói tiếp:

- Ô, thì ra là Tôn Tử Hư, Tôn lão tiên bối. Tiện thiệp ngưỡng mộ phong thái của lão tiên bối đã lâu, hôm nay được kiến diện thật là vinh hạnh biết bao. Nhân đây cũng đủ thấy những lời đồn đại về Tôn lão tiên bối mà tiện thiệp đã nghe được quả nhiên không phải là ngoa.

Hoa Vân Biểu buồn cười, mắng chửi thâm:

"Ngươi đừng khéo léo mồm lưỡi... không ngoa cái con khỉ. Kể ra ngươi cũng khéo ăn nói lắm".

Âm Dương La Sát bỗng dơ chiếc tay trắng nõn lên, miệng thở thê nói:

- Xin mời Tôn tiên bối hãy vào trong nhà xơi nước.

Dứt lời, y thị thân hình uyển chuyển bỗng hơi nhích sang bên nhường bước, gơ tay ra, dắt tay Hoa Vân Biểu cùng tiến vào trong nội thất.

Hoa Vân Biểu không ngờ đối phương lại có cử chỉ suồng sã đó. Theo bản năng, chàng vội nhún chân lướt sang bên năm thước tránh né.

Đây là một bản lãnh duy nhất hiện thời của Hoa Vân Biểu. Đó là môn khinh công thượng thừa. Lúc này chàng thi triển ra cũng là một sự ngẫu nhiên, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, khiến Âm Dương La Sát thấy vậy cũng phải ngẩn người ra, mặt lộ đầy vẻ kính phục.

Hoa Vân Biểu bỗng sực nhớ tới tình hình trước mặt, vội luôn miệng nói "không dám, không dám" để che giấu hành vi thất thố của mình vừa rồi.

Chàng vội gơ tay ra chỉ khoảng hơn ba chục thanh niên nam nữ giáo đồ của Áo Ảnh giáo đang tụ họp phía ngoài cửa, nói:

- Không biết trong số các thanh niên nam nữ kia có vị nào thân thủ xuất sắc hơn hết không?

Âm Dương La Sát không hiểu ý của chàng muốn nói gì, hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Tôn tiên bối có việc gì định sai bảo thế?

Hoa Vân Biểu vuốt râu, mỉm cười đáp:

- Số là lúc lão hủ tới đây, thì bỗng phát giác được có một bằng hữu dám cả gan theo dõi phía sau. Y tưởng lão hủ không hay biết hành tung của y. Kỳ thật, hắc hắc... bất quá lão hủ không thềm ra tay trừng trị y đó thôi. Hiện tại vị bằng hữu ấy có lẽ hãy còn đang ẩn núp quanh quất phía ngoài trang. Lão hủ hy vọng giáo chủ sẽ cho khoảng mười vị giáo đồ ra cho tên nọ một bài học, sống chết bất kể, để cho y được nếm cái mùi vị khổ sở đã dám theo dõi lão hủ như thế nào.

Âm Dương La Sát ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Có tên dám cả gan như thế thật ư?

Dứt lời, y thị liễn quay ra bên ngoài, phất tay ra hiệu, nói:

- Trần Quang, Di Phương, hai người hãy xuất lãnh đồng môn, mau đem theo Vô Tình thích ra bên ngoài, kiểm cho được tên khả nghi đã theo dõi Tôn lão tiên bối đây.

Ngoài cửa có tiếng dạ ran. Mười bóng đen đã nhanh nhẹn lướt ra khỏi trang viện tức thì.

Hoa Vân Biểu thấy thân pháp của bọn giáo đồ Ảo Ảnh giáo đó không phải là tầm thường, trong lòng hoan hỷ, nghĩ bụng:

“Phen này tên tiểu tử họ Liễu xưa nay cũng rất ham chuộng nữ sắc, hiện tại số người ra lòng kiếm người cũng có tới phân nửa là mỹ nữ. Như vậy người có chết cũng làm con quý phong lưu”.

Lúc ấy Âm Dương La Sát đang đứng cạnh đó vội mời chàng ngồi xuống. Đồi bên vừa an tọa xong, Âm Dương La Sát bỗng thở dài, nói:

- Vị hảo muội muội của tiện thiếp cho tới hôm nay mới chịu thứ lỗi cho tiện thiếp. Hà! Nàng muốn tiện thiếp phải sớm gia nhập làm tọa hạ dưới trướng của Ma đế...

Hoa Vân Biểu bỗng lấy làm lạ, nghĩ bụng:

“Cái gì, Ngọc Kiếm Lệnh Chủ lại là em gái của vị Âm Dương La Sát này ư?”

Lúc ấy Âm Dương La Sát đã ngẩng mặt lên hỏi:

- Thế nàng ta hiện bây giờ ở đâu?

Hoa Vân Biểu nghiêm nghị đáp:

- Tại Sào Hồ.

Âm Dương La Sát nói:

- Tại sao nàng ta lại biết rằng tiện thiếp ở đâu mà đem chiếc khăn Bách Hợp Hương Cân của nàng trao cho lão tiền bối, muốn nhờ Tôn lão tiền bối giúp cho?

Có trời mới biết được chiếc khăn tay đó tại sao lại có cái tên là Bách Hợp Hương Cân?

Hoa Vân Biểu vuốt râu chậm rãi đáp:

- Đó là nàng ta cảm thấy...

Âm Dương La Sát tựa như đã hiểu rõ được Hoa Vân Biểu muốn nói gì rồi, sắc mặt lộ vẻ cảm kích, nói:

- Hảo muội muội của tôi không hiểu được Sào Hồ Tam Bố Y, mỗi tên đều có một thân võ công tuyệt đỉnh, mà chỉ sợ rằng ngay cả tôi đây là tử tử mà cũng đối phó không xong thôi.

Không ngờ Âm Dương La Sát lại được sự lượng thứ của Ngọc Kiểm hảo muội, nên mới thốt ra những lời hảo sảng như thế. Bởi vậy Hoa Vân Biểu giờ đây mới hiểu rõ tối hôm nay Ảo Ảnh giáo muốn tới tìm tòi bọn Sào Hồ Tam Bố Y.

Đối với bọn Sào Hồ Tam Bố Y thì Hoa Vân Biểu cũng đã từng được nghe nói qua khi chàng còn ở trong Cái Bang.

Sào Hồ Tam Bố Y là ba anh em khác họ. Người đứng đầu tên là Thốc Bút Bố Y Lam Sinh Hoa, người em thứ hai là Thi Tửu Bố Y Hồ Sơn Lâm, người em út là Cô Minh Bố Y Dương Bộ Thuật.

Ba người này đều là những nhân vật thành danh rất sớm trong võ lâm, ngày trước rất có tiếng tăm, về sau ba người ngưỡng mộ danh tiếng của nhau liền tìm tới kết bái. Ai nấy đều bỏ đi cái danh hiệu lúc ban đầu, để lấy một cái danh hiệu chung là Sào Hồ Tam Bố Y như kể trên.

Sào Hồ vốn là nơi của ba người định cư. Những người quen biết tới thăm, bất luận thân thế của đối phương như thế nào, chỉ cần nói chuyện hợp là đều được coi như thượng khách.

Dần dần về sau, vì ba người đều có thái độ tự cao tự đại, nên những nhân vật võ lâm cũng ít lui tới giao du, mỗi ngày một xa lánh dần.

Bởi vậy, chẳng bao lâu sau, trong võ lâm ai nấy đều quy cả ba anh em họ là người trong giới hắc đạo.

Sào Hồ Tam Bố Y với Ảo Ảnh giáo có thể nói là ở hai nơi rất xa cách nhau, không có dính dáng qua lại gì cả, thì tại sao lại có chuyện gây hấn như thế?

Đó là điểm sau cùng mà Hoa Vân Biểu rất muốn tìm biết. Chẳng qua chàng cũng biết rằng mình không thể tùy tiện hỏi cho ra nhẽ đấy thôi.

Chỉ thấy chàng khẽ gật đầu, hỏi:

- Ba người bọn họ tại sao đến giờ này vẫn chưa tới?

Âm Dương La Sát đưa mắt nhìn ra màn đêm đen tối bên ngoài, đáp:

- Theo ước định là sau canh ba. Chắc họ cũng sắp tới bây giờ.

Y thị vừa nói dứt lời, tức thì từ trên nóc nhà có một bóng người vội vã nhảy xuống, nói:

- Họ đã tới rồi.

Tiếp theo đó, liền có trên mười người nối theo nhau nhảy xuống. Đó chính là mười tên giáo đồ Áo Ảnh giáo vừa được phái ra bên ngoài.

Gọi là tới rồi, chắc chắn là muốn ám chỉ bọn Sào Hồ Tam Bố Y.

Nhưng không hiểu Âm Dương La Sát vì thị có Hoa Vân Biểu, sứ giả của Huyết Kiếm Ma Đế ngồi cạnh, hay là y thị vốn không coi Sào Hồ Tam Bố Y vào đâu cả, nên nghe báo cáo xong vẫn thản nhiên như thường, hỏi lại tên giáo đồ họ:

- Thế các người đã giải quyết tên kia chưa?

Tên giáo đồ cúi đầu lộ vẻ bất an, đáp:

- Thuộc hạ không ngờ được võ công của tên ấy chỉ bình thường, nhưng khinh công thì lại cao siêu cực độ. Y đang ẩn núp ở phía sau một hàng cây rậm rạp ở trước trang, thuộc hạ phát giác được liền xuất lĩnh các giáo chúng bao vây chặt chẽ. Nhưng khi giáp mặt, đôi bên mới trao đổi với nhau một chiêu, tựa hồ như tên họ tự biết không sao đương cự nổi, liền tung mình bỏ chạy. Thuộc hạ rất hổ thẹn...

Âm Dương La Sát giận dữ hỏi:

- Thế ra các người cho đến cả vạt áo của người ta cũng không đụng vào được, phải không?

Tên giáo đồ họ vội biện bạch:

- Không, thuộc hạ đã ban cho y một mũi Vô Tình trích.

Âm Dương La Sát hỏi:

- Y bị trúng ở chỗ nào?

Tên giáo đồ đáp:

- Phía tai bên trái.

Âm Dương La Sát lúc ấy sắc mặt mới có vẻ ôn hòa, xua tay nói:

- Thôi, cho lui xuống!...

Y thị chưa dứt lời, thì trong viện đã có người cười ha hả, nói:

- Mới tới mà đã xua đuổi lui ra như vậy, thật không hợp lý chút nào. Ha ha...

Âm Dương La Sát sa sầm nét mặt, quay sang Hoa Vân Biểu nói:

- Tôn tiền bối hãy ra bên ngoài xem sao đi.

Bọn giáo đồ thấy hai người bước vội rẽ sang hai bên nhường lối.

Hoa Vân Biểu theo sát phía sau Âm Dương La Sát, tiến thẳng ra bên ngoài.

Lúc ấy trong viện, dưới ánh trăng mờ mờ, có ba bóng người đứng sát cánh.

Ba người nọ đều mặt áo ngắn màu trắng, đầu chít khăn, chân đi giày bố, tuổi đều trạc ngoài ba mươi, tuy ăn mặc quần áo rất thô sơ giản dị, nhưng trông rất phong lưu, tuấn đạt.

Người đứng giữa bọn mặt đỏ ửng như say rượu, là lão nhị, Thi Tửu Bố Y. Người bên phía trái, trên vai có đeo một cái túi đựng bút bằng vải trắng, lộ lên khỏi đầu vai, dài khoảng ba tấc, không cần suy đoán cũng biết ngay chính là lão đại, Thốc Bút Bố Y. Còn nhân vật bên phải và cũng là người cuối cùng, Cô Minh Bố Y, tướng mạo cũng rất đặc biệt, khác hẳn hai người kia, cặp mắt phượng hơi xếch lên phía trên, đôi ngươi đen láy như hột nhãn, lông lánh có thần, phối hợp với chiếc mũi dọc dừa, thật là một thanh niên anh tuấn hiếm thấy.

Âm Dương La Sát vừa đối diện với ba người nọ, cặp mắt của y thị đã nhìn thẳng vào mặt Cô Minh Bố Y không rời.

Lúc ấy trong trang viện bốn bề im phăng phắc như tờ, trừ mấy bó đuốc cắm ở trên vách tường bị gió thổi phát ra những tiếng kêu "lách tách" nho nhỏ, cơ hồ như nghe thấy cả tiếng hô hấp của mọi người.

Cô Minh Bố Y thái độ rất ngạo mạn, khinh khỉnh ngẩng mặt lên nhìn trời, còn Âm Dương La Sát thì cứ không ngớt ngắm nhìn nét mặt của đối phương.

Trông tình cảnh ấy khiến Hoa Vân Biểu đứng cạnh đó xem cũng cảm thấy bực bội cực độ.

Đang lúc ấy, bỗng thấy Thi Tửu Bố Y liếc mắt nhìn lão Đại Thốc Bút Bố Y, cười hi hí nói:

- Lão Đại đã yên tâm chưa? Mỗ đã sớm nói rồi mà, phàm là chuyện gì có dính dấp tới mỹ nhân, chỉ cần dắt theo lão Tam của chúng ta thì cam đoan sẽ gặp hung hóa cát, mọi sự như ý...

Âm Dương La Sát mặt đỏ bừng, quát tháo:

- Họ Hồ kia, ngươi ăn nói bậy bạ gì thế?

Thi Tửu Bố Y Hồ Sơn Lâm quay mặt lại, cười hi hí đáp:

- Nếu như nương tử nghe nói mà nổi cơn nghiến lên, nghe một lần chưa đủ, mỗ xin nhắc lại lần thứ hai cũng không sao. Mỗ vừa nói: hễ có chuyện gì dính dấp tới mỹ nhân, thì...

Âm Dương La Sát mặt càng ứng đỏ thêm, trợn mắt quát tiếp:

- Họ Hồ, ngươi muốn chết phải không?

Dứt lời, y thị liền thuận tay vớt một cái, rút luôn thanh bảo kiếm của một thị nữ đang đeo ngang lưng ra.

Chữ "phải không" vừa thốt ra khỏi miệng, thì mũi kiếm đã như một chiếc cầu vồng bạc điểng thẳng tới giữa ngực đối phương.

Thi Tửu Bố Y hơi né mình, rồi thừa cơ đẩy luôn tam đệ Cô Minh Bố Y về phía trước, cười nói:

- Nàng ta đã nổi cơn tam bành rồi đấy. Lão Tam, mau ra dẹp bớt cơn nóng nảy của nàng ta đi...

Cô Minh Bố Y Dương Bộ Thuật tựa hồ như sớm biết lão Nhị có cử chỉ trên, bỗng phất tay áo một cái, quay người nhẹ nhàng tránh sang bên. Cử chỉ của y trông thật phong lưu, tiêu sái.

Nhưng lúc ấy mũi kiếm của Âm Dương La Sát đã đâm tới nơi. Nàng không ngờ lại có sự việc trên xảy ra, nên không sao thu thế lai kịp, lưỡi kiếm chỉ đâm vèo qua, cách hông của Cô Minh Bố Y mấy phân, thiếu chút nữa nàng đã đả thương phải người mà mình đang thăm ngưỡng mộ.

Thấy vậy, Âm Dương La Sát càng giận dữ thêm, chỉ hơi đưa mắt đầy tình tứ nguyệt nhìn Cô Minh Bố Y một cái, đoạn lại vung trường kiếm, hét lớn một tiếng, lại xông tới tấn công Thi Tửu Bố Y Hồ Sơn Lâm tiếp.

Thi Tửu Bối Y vừa chạy vòng quanh viện vừa kêu la om sòm:

- Cứu mạng mỗ với! Lão Tam, Lưu Bị nói rất đúng, anh em như thủ túc, thê tử như y phục, y phục rách có thể may được, nhưng thủ túc bị gãy thì khó lấy gì để thay thế.

Hoa Vân Biểu thừa cơ hội đó, cố ý làm ra vẻ nghiêm nghị, đưa tay lên vuốt râu, quay đầu lại nói với một tên giáo đồ Áo Ảnh giáo đứng cạnh đó, nói:

- Giáo chủ của các ngươi vì sao mà kết oán với ba cừu nhân này thế?

Tên giáo đồ tựa hồ như cảm thấy rất khó giải đáp, chỉ lén đưa mắt liếc nhìn vào trong đấu trường, đoạn mới vội tiến lên một bước, khẽ đáp:

- Không ai có ân oán gì cả.

Hoa Vân Biểu ngẩn người hỏi lại:

- Bạn nói sao?

Tên giáo đồ nọ đáp:

- Tiểu nhân muốn nói: đó là vì giáo chủ của bốn giáo nghe danh tiếng của ba anh em họ mà hẹn ước tới, nhất là vì lão Tam Cô Minh Bối Y. Vậy Tôn lão tiền bối đã vỡ nhẽ chưa?

Hoa Vân Biểu khẽ gật đầu, không nói tiếp nữa.

Hiện tại chàng thấy bọn Sào Hồ Tam Bối Y cùng Áo Ảnh giáo đã bắt đầu ra tay giao đấu, thật là lúc thích hợp cho mình thoát thân.

Chàng cố ý làm ra vẻ nghiêng tai nghe ngóng, rồi quay sang Âm Dương La Sát, trầm giọng nói:

- Phía đằng trước hình như có chút động tĩnh, để lão phu ra đó xem.

Âm Dương La Sát vội lớn tiếng ra lệnh:

- Trần Quang, Phương Di, hai người mau theo lão tiền bối ra ngoài đó xem sao.

Hoa Vân Biểu vội nói:

- Lão phu không cần...

Thân hình chàng bỗng chuyển động, như một làn khói nhạt, trong nháy mắt đã biến mất dạng, khiến không những Âm Dương La Sát Đường Địch Phong thấy vậy vừa kinh hãi vừa bội phục, mà Sào Hồ Tam Bối Y cũng ngạc nhiên khôn tả, nghĩ bụng:

“Nhân vật có kinh công tuyệt diệu đến mức này thật rất hiếm thấy trên giang hồ. Không hiểu sao trong bọn cầu nam nữ này lại có một cao thủ lộ diện. Vậy anh em chúng ta không thể nào sơ suất được”.

Hoa Vân Biểu ra khỏi trang viện, chàng cũng không dám ngừng chân, vội lướt đi luôn một lúc hơn trăm dặm.

Ba hôm sau, chàng đã đi tới Độ Giang Cửu Hoa sơn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>